

Po tom, co jeho otec spáchal sebevraždu, seděl Simon v autě téměř půl hodiny, nehnutě jako socha vytesaná z kamene a zíral na nebesa. Jeho táta odešel a zůstala jen smrt, ta neodvratitelná skutečnost, stará miliony let.

Matně si vybavoval, jak někdo zaklepal na okénko. Muž. Záchranář v červeném úboru. Díval se na Simona, na slzu, která se vyloudila z jeho levého oka, a pochopil, kdo je. Že musí být syn člověka, který skočil dolů z mostu, aby ukončil svůj život.

Záchranář otevřel dveře a jako by tím do jeho mysli vpustil mlhu. Simon najednou všechno vnímal jen útržkovitě a tlumeně; celý ten příval zvuků. To, jak houkačka vřeštěla do noci, ten chaos, který si proklestil cestu až sem na most, záchranáři, rozbitá auta, tělo na silnici přikryté tak, aby nebylo vidět. A pod tím přehozem... byl někdo, kdo byl ještě donedávna jeho tátou. Senzacechtiví novináři se už sjížděli ze všech stran, fotoaparáty metaly záblesky v rychlých salvách.

Doteď na to všechno vzpomínal se sevřenými vnitřnostmi. Měl pocit, že celé to martyrium trvalo půl hodiny a tři tisíce let. Nikdy předtím se se smrtí nesetkal, byl to pro něj jen abstraktní pojem, něco, co si může člověk prohlédnout z uctivé vzdálenosti jako turista.

Pohřeb si taky pamatoval jen nesouvisle a dosti mlhavě, všechno splývalo v jediný zmatený stroboskop. Kostel byl obrovský, mrazi-

vý, vyzdobený krásnými vitrážemi, které však v malém Simonovi vzbuzovaly spíš strach a bezmoc. Ozvěna šplhala bezútešně vzhůru k obloukovitému stropu. Zadíval se na vyřezanou kazatelnu ve tvaru orla, který nesl na roztažených křídlech otevřenou Bibli. Nedorazilo moc lidí, dali by se spočítat na prstech obou rukou, a snažili se tvářit útrpně; přišli spíš ze slušnosti nebo zvědavosti, než ze soucitu nebo proto, aby se opravdu rozloučili. Simonova máma jen bezduše hleděla před sebe, strýc Richard ji podpíral, a jeho bratr se celý třásl a stěží zadržoval slzy. Kněz ze sebe vysypal pár chatrných arzenálů kliše o onom světě a odpuštění.

A proto si tehdy vybudoval to místo na půdě. *Svůj svět*. Aby mu pomohlo zachovat tu dětskou naivitu, život, který mu byl až příliš předčasně odejmut a byl nahrazen něčím žalostně děsivým, příšerným, něčím, co se jen sotva dalo nazvat životem. Odebíral se tam od svých jedenácti let až dosud. Celých pět let. Zamkl se a nechal se pohltit vzpomínkami, tou krásnou minulostí, jež byla jeho nedílnou součástí, jako chlopně jednoho srdce.

Jeho táta někoho zabil. Dívku, kterou předtím držel ve sklepení a několikrát ji znásilnil. A pak skočil z mostu vstříc té nekonečné smrti, jejíž náruč je bez přestání otevřená. Simon uvažoval o tom, proč to udělal. Proč ho odvezl k tomu mostu s sebou? Proč nejel sám? Chtěl snad být v posledních minutách svého života s někým blízkým? Byl už tehdy, když ho vedl chodbou z domu, rozhodnutý spáchat sebevraždu? Poslední slovo, které od něj slyšel, bylo jeho jméno. Jméno, které mu sám vybral. *Simon*.

Dneska mu tak říkal jen málokdo. Většinou slychával přezdívky typu: *vrahu, zkrurvysyne, debile, buzíku, čuráku, zrúdo, hajzle*. Život se pro něj stal téměř nesnesitelným a od té doby, co jeho starší bratr odjížděl v neděli na kolej a vracel se v pátek večer, se to ještě zhoršilo.